

μικρό θεόρατο κρανίο σκοτεινό

(I.M. Σταυρονικήτα)

Στὸν Σπύρο Ράγγο

Τώρα που η φαντασία των αρχαίων μύθων έχει στερέψει
ούτε η Παλλάδα Αθηνά μα ούτε και ο Φθόνος
που σαπίζει το μυαλό μπορούν να βρουν ψεγάδι
στην υφάντρα απ' την Λυδία, την κόρη του Ίδμωνα,
που περιτέχνα τα πάθη απεικονίζει των θεών.

Χρυσή βροχή ο Δίας, ταυρόμορφος ο Ποσειδώνας
κι ο Φοίβος την προβιά ντυμένος του βοσκού
ζωντανεύουν στο στημόνι της Αράχνης και τα κορίτσια
ξεγελούν οι δολεροί, ενώ Δρυάδες και Ναϊάδες χορεύουν
μες στο κρανίο που για λίγο πυρακτωμένο
σπινθηρίζει, ριπές φωτός οι μικρές
σταγόνες κι εκρήξεις χαράς.

Η ιστορία της Αράχνης αρχίζει στον Οβίδιο και συνεχίζει
εδώ που η γνώση γίνεται άγνοια όταν ο νους γεμίσει σιωπή.

Αθέατη στον ιστό της σ' έναν μεγάλο
εξαπτέρυγο πολυέλαιο υφαίνει ακόμη
την ομορφιά με νήμα
αέρινο σαν την ανάσα των ερωτευμένων- κανείς
όμως δεν θυμάται την λαμπερή κόρη
που ζει παντοτινά μες στα παιδιά των παιδιών της
καταδικασμένη ανάποδα να κρέμεται, ώσπου μια σπίθα
πυρπολήσει το μικρό κρανίο και η κατάρα
γίνει και πάλι τέχνη και αληθινό τραγούδι.

* * *

Η αμιγής προσοχή στον υπέρτατο βαθμό ισοδυναμεί με
προσευχή, γι' αυτό βάζω μπροστά σας μιαν αράχνη με
βλέμμα ασάλευτο, ενώ άταχτα σαν καταιγίδα επανέρχονται
εικόνες του αρχαίου μύθου, μήπως η σιέψη αναιρεί την
πίστη;

Μεταμόρφωση, μικρό θεόρατο κρανίο για λίγο σκοτεινό
ώσπου μια εικόνα ίσως να το συγκλονίσει. Ώσπου φως,
καμία επιθυμία ορατή, σκιρτήματα και θραύσματα στο
μαύρο σκοτάδι, αυξομείωση της ενέργειας και μαζί της
τάλάντωσης του μεγάλου πολυέλαιου, τέλος της
αεικινήσιας η αλήθεια, χωρίς διάσταση, απροσπέλαστη.

* * *

Γραίγος φυσομανά καταλαγιάζει τρελαίνεται
και πάλι σωπαίνει.

* * *

Καταβύθιση, μια προσωπική εξομολόγηση θολή σαν
νοσταλγία ή ομίχλη που κατεβαίνει την πλαγιά,
αλλεπάλληλες εκινήσεις, στο κενό όρθιος λεπτά αιώνες,
αδιάφορο, ο νους μου στο όριο πάντα της πορείας, το φως
εισχωρεί από τους φεγγίτες στον τρούλο αλύγιστο σαν
διαμαντόπετρα. Αέρας εισχωρεί και εγκλωβίζεται, το
τάλαντο ηχεί στο κόκκαλο, το φως γεννιέται στο χάος· πες
το και πάλι: μόνη μορφή κοινωνίας, η έκσταση.

Ξανά. Απαράλλαχτο. Μάτια καρφωμένα.

Μικρό θεόρατο κρανίο σκοτεινό.